

זמני שבת

פרשת השבוע
צו
(שבת הגדול)

הדלקת נרות - 7:20pm
מנחה ליל שבת - 7:15pm
סחריית - 9:00am
מנחה שבת יום - 6:55pm
סקיעה - 7:39pm
מוצאי שבת - 8:23pm

המרכז לישראלים

Jewish Outreach center

בראשות הרב משה גרשון שטיינמץ (MG) שליט"א

בין הרגל להתחדשות

מפי הרב MG שליט"א

פרשת צו - שבת הגדול

פותחת הפרשה בלשון מיוחדת: "צו את אהרן ואת בניו" (ויקרא ו, ב). כבר עמד על כך רש"י בשם חז"ל: אין "צו" אלא לשון זירוז, ובפרט במקום שיש חסרון כיס (תורת כהנים שם). ויש לשאול: וכי אהרן הכהן צריך זירוז? וכי מי שנבחר לעבודת הקודש זקוק לדחיפה?

מבאר האור החיים הקדוש (ויקרא ו, ב) יסוד עמוק: התורה אינה מדברת רק אל אהרן, אלא אל כל אדם העובד את ה'. גם במקום של קדושה והתעלות - יש צורך בזירוז תמידי, מפני שהאדם עלול להתרגל, וההרגל מכה את הרגש. לכן נאמר "צו" - להיות תמיד בהתחדשות, כאילו זו הפעם הראשונה. עבודת ה' אינה סובלת שגרה של קיום טכני, אלא דורשת חיות פנימית והתעוררות.

יסוד זה מצאנו גם בדברי גדולי אשכנז. ה"חובות הלבבות" (שער עבודת האלוקים פרק ה) מדגיש כי עיקר העבודה היא בלב, בהתחדשות הכוונה בכל יום. וכן כותב הרמ"א (או"ח סימן א) בפתח השולחן ערוך: "שויתי ה' לנגדי תמיד" - זהו כלל גדול בתורה, להיות האדם עומד לפני ה' בכל עת. אין זו הנהגה חד פעמית, אלא מצב תמידי של תודעה. ומכאן אנו מגיעים לשבת הגדול. מדוע נקראת כך? אחד ההסברים המובאים בדברי הראשונים (טור או"ח סימן תל) הוא על שם הנס הגדול שנעשה לישראל במצרים, כאשר לקחו את השה לעיני המצרים ולא יכלו לפגוע בהם. אך יש כאן עומק נוסף: לא רק נס חיצוני התרחש, אלא שינוי פנימי. עם ישראל, שהיה שקוע במ"ט שערי טומאה, קיבל ציווי - "משכו וקחו לכם צאן" (שמות יב, כא) - לנתק עצמו מעבודה זרה. זהו "צו" של יציאה מההרגל, של שבירת הטבע.

המהר"ל מפראג (גבורות ה' פרק לו) מבאר שגאולת מצרים החלה דווקא בצעד זה - בפעולה אנושית של מסירות נפש. רק לאחר שהאדם עושה את שלו, מתגלה סייעתא דשמיא. אין עוד מלבדו - הכל מאת ה', אך האדם מצווה לפעול, לבחור, ולהכין את עצמו לקבלת השפע האלוני.

נמצא, שפרשת צו ושבת הגדול נפגשות בנקודה אחת: הדרישה להתחדשות ולבחירה מודעת בעבודת ה'. הקורבן, שעליו מדברת הפרשה, אינו רק פעולה חיצונית, אלא ביטוי לקרבה - "קרבן" מלשון קרבה. וכדי להתקרב, צריך האדם לצאת מהרגלי, להתעורר, ולהפוך את עבודתו לחיה ונושמת.

מוסר על אחד מגדולי אשכנז, בעל ה"חפץ חיים", שהיה אומר: ההבדל בין אדם גדול לאדם פשוט אינו בכך שהוא עושה דברים אחרים, אלא בכך שהוא עושה את אותם דברים - אך עם לב אחר. אותה תפילה, אותה מצווה, אך מתוך חיות והתבוננות.

מוסר השכל: ערב חג הפסח, זמן חירותנו, מזמין כל אחד מאיתנו לבחון את עצמו - היכן עבודת ה' שלי הפכה להרגל? היכן אני פועל "מצוות אנשים מלומדה" ולשמוע את קריאת התורה: "צו" - התחדש, התעורר, עבוד את ה' מתוך חיות. כאשר האדם עושה צעד קטן של התחדשות, הקב"ה פותח לו שערים גדולים של סייעתא דשמיא. כי באמת, אין עוד מלבדו - הכל מאת ה'. אך כיצד תיראה ההשגחה בחיינו? זה תלוי גם בנו, בבחירה שלנו להתקרב, להתחדש, ולחיות חיי תורה באמת. שבת הגדול היא ההזדמנות שלנו לעשות את הצעד הזה. ומכאן מוסר השכל גדול לימי ההכנה לפסח: כל אחד מאיתנו מנקה את ביתו מחמץ, אך השאלה היא - האם אנו מנקים גם את הלב מההרגל? האם אנו מוכנים לצאת ממצרים האישית שלנו - מהשגרה, מהמצוות הנעשות בלי מחשבה? שבת הגדול קוראת לנו לעשות צעד של גדלות. לא בהכרח מעשה דרמטי, אלא שינוי פנימי: תפילה אחת בכוונה, מצווה אחת מתוך התבוננות, רגע אחד של "שויתי ה' לנגדי".

שבת שלום

לוח מודעות

מזל טוב

קידוש

בקרו

חוגגים את סדר ראשון
של פסח יחד!
פרטים בהמשך העלון.

ברוכים הבאים

בואו לתרום ולקחת חלק מעשי בקירוב
יהודים ותזכו לשכר כבר בעולם הזה!
שמואל 647.201.8292

כולל זכרון אברהם

לעילוי נשמת
ר' אברהם בן ר' יצחק ישראל
(בומי) שטיינמץ ז"ל

המרכז לישראלים

כוחחים

כולל

8:30-9:15 לימוד
9:15-9:30 ערבית
מסכת בבא מציעא
פרק אלו מציאות

מגיד שיעור

הרב ראובן
שליט"א

חמאד חורה כנס כולל

להרשמה לפנות
לרב MG בטלפון 647-5889967

כדי מי
שיצטרף
יקבל
\$ 300
דמי

צו – התחדשות בעבודת ה'

“צו את אהרן ואת בניו לאמר: זאת תורת העולה” (ויקרא ו, ב).

עמדו חז"ל על לשון “צו” – אין צו אלא לשון זירוז, ובפרט במקום שיש בו חסרון כיס (תורת כהנים שם). ויש להבין: מדוע יש צורך בזירוז דווקא בעבודת הקורבנות, שהיא עבודת קודש עליונה?

מבאר האור החיים הקדוש (ויקרא ו, ב) יסוד חשוב בעבודת ה': גם בדברים שבקדושה, האדם עלול להתרגל. כאשר העבודה נעשית מתוך הרגל, היא מאבדת את חיותה. לכן התורה מדגישה “צו” – זירוז תמידי, התחדשות פנימית, שלא תהיה עבודת ה' כמצוות אנשים מלומדה.

יסוד זה מצינו גם בדברי הרמ"א (או"ח סימן א): “שויתי ה' לנגדי תמיד” – זהו כלל גדול בתורה. “תמיד” – בכל רגע, בכל מצווה, האדם צריך לחיות את ההכרה שהוא עומד לפני ה'. כאשר אדם זוכר זאת, עבודתו מתמלאת חיות ומשמעות.

עוד מצינו בגמרא (ברכות כו ע"ב) שתפילות כנגד תמידין תקנום. נמצא, שעבודת הקרבנות ממשיכה היום בתפילה. וכשם שהקרבת צריך כוונה והתעוררות, כך גם התפילה. לא די לומר את המילים, אלא צריך להכניס בהן לב.

וכאן מתגלה יסוד גדול: אין עוד מלבדו – כל העבודה היא לפני ה' וממנו יתברך. אך כיצד תיראה עבודת ה' שלנו? זה תלוי גם בנו. האדם נדרש להתאמץ, להתחדש, לבחור לעבוד את ה' מתוך חיות. וכפי שמבאר הרמב"ם (מורה נבוכים חלק ג פרק יח), ההשגחה האלוקית מתגלה לפי מדרגת דבקותו של האדם.

מוסר השכל: כל אחד מאיתנו יכול לשאול את עצמו – האם עבודת ה' שלי חיה או מתוך הרגל? האם אני מתחדש בתפילה, בלימוד, במצוות? התורה קוראת לנו “צו” – התעורר, התחדש. גם צעד קטן של כוונה אמיתית משנה את כל העבודה, ופותח פתח לשפע גדול מאת ה'.

שבת שלום.

א.ש.ש

הרב ד"ר עמנואל שוחט שימש פרופסור לפסיכולוגיה ומדעי הדתות ב'המבר-קולג' בטורונטו, כתב ותרגם יותר משלושים ספרים בפילוסופיה ומיסטיקה יהודית וחסידות.

בתקופה בה למד לתואר שני ולדוקטורט, יזם הרבי הוצאה לאור של ספר התניא בתרגום לאנגלית, והציע שהרב שוחט יהיה זה שיתרגם את חלק 'אגרת הקודש' שבספר, אחד החלקים המורכבים לתרגום.

"אין סיכוי שאוכל לעשות זאת", אמר הרב שוחט לרבי. 'אגרת הקודש' עוסקת בנושאים עמוקים בתורת הסוד, והוא מעולם לא למד 'קבלה'. הרב שוחט חשב לעצמו: "גם אם אצליח לפענח ולהבין במה מדובר שם, איך אוכל להסבר זאת באנגלית?"

קיימתי סוג של 'ויכוח' עם הרבי במשך דקות ארוכות - סיפר הרב שוחט - אבל הרבי לא וויתר, הוא ציטט את המאמר התלמודי: "חזקה על 'חבר' שאינו מוציא מתחת ידו דבר שאינו מתוקן" (בהשאלה: ישנה וודאות שאדם המוחזק כמומחה ("חבר") יוציא מתחת ידיו מוצר מושלם ללא ליקויים). "לשם כך - השבתי לרבי - עלי להיות קודם כל 'חבר'".

הרבי חייך ואמר: "העובדה שאני מכנה אותך בתואר 'חבר', עשויה להתפרש באחת משתי פנים: או שאתה כבר 'חבר', או שיש בך הפוטנציאל להפוך לכזה..."

##

המילים הפותחות את פרשת ואת חומש 'ויקרא' הן: "ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר".

האות 'א' של המילה "ויקרא", כתובה בספר התורה בגודל קטן יותר מהגודל הרגיל בו נכתבות שאר האותיות, היא נקראת "אל"ף זעירא".

במקביל לאות 'א' קטנה זו, ישנה 'א' הגדולה יותר משאר האותיות: האות 'א' של המילה "אדם", בפסוק "אדם שת אנוש" הפותח את ספר 'דברי הימים', גדולה מהרגיל. היא נקראת "אל"ף רבתי".

'א' גדולה זו מרמזת על גדולתו האישית של אדם הראשון, על היותו יציר כפיו של הקב"ה עצמו, וחכמתו היתה מרובה על חכמת המלאכים. אך הערכה העצמית יתרה של אדם הראשון הביאה אותו ליוהרה וגרמה למפלתו בחטא עץ הדעת.

משה רבינו תיקן את טעותו של אדם. על אף שהיה מודע לגדולתו האישית, לכך שהקב"ה עצמו בחר בו למלא את התפקיד הנעלה ביותר, הוא נותר עניו.

הוא אמר לעצמו: איני יכול להתהדר בכישורים או בהישגים שלי, כיון שהם כולם מתנת הבורא. ייתכן ואדם אחר שהיה זוכה לאותן יכולות - היה משיג הרבה יותר ממני.

האות 'א' של "ויקרא אל משה" קטנה, ומרמזת על ענוותנותו של משה רבינו.

##

אנחנו יורשים רוחניים הן של אדם הראשון והן של משה רבינו. יש לנו מעלות ויכולות מרשימות מאוד.

כאשר אנו נדרשים לפעול, אל לנו לחוש בלתי-ראויים, עלינו להכיר ביכולות ולהיות 'א' של אדם הראשון, להיות "אל"ף רבתי".

יחד עם זאת אל לנו להתנאות או להתייחר בשל מעלותינו, אלא להיות 'א' של משה רבינו, "אל"ף זעירא".

הרבי כותב: "הדרך האמיתי הוא שצריכים לדעת מהות עצמו, בהכרה אמיתית בחסרונות עצמו ובמעלות עצמו".

שבת שלום.

סיפור ושאלה

משכו וקחו לכם – הניקיון האמיתי של הלב

שאלה:

“משכו וקחו לכם צאן למשפחותיכם ושחטו הפסח” (שמות יב, כא).

יש לשאול: מדוע נצטוו ישראל לקחת דווקא את השה – שהוא היה אלוהי מצרים – ולעשות זאת בפרהסיא, לעיני המצרים? וכי לא היה אפשר לקיים את מצוות קרבן פסח בצנעה, בלי לעורר סכנה וחשש? מה רצתה התורה ללמד אותנו בציווי זה?

סיפור:

מסופר על הגאון הצדיק רבי ישראל מסלנט זצ”ל, מייסד תנועת המוסר, שפעם אחת התארח בעיר אחת סמוך לחג הפסח. בני העיר היו טרודים מאוד בהכנות לחג – ניקיונות, הכשרות, קניות – והייתה תכונה רבה בכל מקום.

באחד הימים הבחין רבי ישראל באדם פשוט, יהודי ירא שמים, שהיה נראה טרוד ולחוץ במיוחד. שאל אותו רבי ישראל: “מה מעסיק אותך כל כך?”

השיב לו אותו אדם: “רבי, אני משתדל מאוד לנקות את ביתי מכל חמץ, אך אני חושש שמא לא עשיתי זאת כראוי. אולי נשאר פירור שלא ראיתי...”

חיך רבי ישראל ואמר לו: “אמור לי, וכי רק בביתך אתה מחפש חמץ? ומה עם הלב?” האיש השתתק.

המשיך רבי ישראל ואמר בעדינות: “הרי חמץ אינו רק פירורים של לחם. חמץ הוא גם גאווה, הרגלים רעים, מצוות הנעשות בלי לב. כאשר אדם מתרגל, עבודת ה' שלו ‘מחמיצה’ – היא תופחת מבחוץ אך ריקה מבפנים. והנה בא חג הפסח ללמד אותנו – לבער את החמץ, לא רק מן הבית אלא גם מן הנפש.”

אותו אדם התבונן בדבריו, ודמעות עלו בעיניו. הוא הבין שעד כה היה עסוק בעיקר בחיצוניות, ושכח את העיקר.

בערב החג, לאחר שסיים את כל ההכנות, ישב אותו יהודי בפנינה שקטה, ופתח ספר תהילים. הוא לא אמר הרבה – רק כמה פרקים, אך בפעם הראשונה בחייו הרגיש שהוא מדבר עם ה'. מתוך לב נשבר ופשוט.

למחרת, כשפגש שוב את רבי ישראל, אמר לו: “רבי, אינני יודע אם ניקיתי את כל החמץ שבבית... אבל אני מרגיש שהתחלתי לנקות משהו בלב.”

רבי ישראל השיב לו: “זהו הניקיון האמיתי. כאשר הלב נקי – הקב”ה משלים את השאר.” והוסיף: “דע לך – אין עוד מלבדו. הכל ממנו יתברך. אך כאשר האדם פותח פתח קטן של אמת, של התעוררות – הקב”ה פותח לו שערים גדולים.”

חיבור לפרשה:

זהו בדיוק מה שלימדה התורה בציווי “משכו וקחו לכם צאן”. עם ישראל נדרש לעשות מעשה גלוי, נועז, של שבירת ההרגלים הישנים. לא להישאר באזור הנוחות, לא לעבוד את ה' מתוך הרגל בלבד – אלא לבחור מחדש, באומץ, בדרך האמת.

השה היה אלוהי מצרים – סמל להרגל, לתרבות, לסביבה. ודווקא אותו נצטוו לשחוט. זהו מסר לדורות: כדי לצאת ממצרים, על האדם להיות מוכן לוותר על מה שהתרגל אליו, אפילו אם זה קשה, אפילו אם זה נראה מפחיד.

וכך מלמד המהר”ל מפראג (גבורות ה' פרק לז): תחילת הגאולה היא בפעולה של האדם. כאשר האדם עושה צעד קטן של אמת – הקב”ה מגלה עליו את ישועתו. מוסר השכל:

שבת הגדול קוראת לכל אחד מאיתנו לשאול את עצמו:

היכן אני פועל מתוך הרגל? היכן עבודת ה' שלי הפכה לשגרה? האם אני מוכן לעשות צעד קטן של התחדשות?

אין צורך במהפכות גדולות. לפעמים די במעשה קטן – תפילה אחת בכוונה, ברכה אחת מתוך מחשבה, לימוד תורה מתוך התבוננות.

כאשר האדם עושה את הצעד הזה – הוא מגלה בחייו את האמת הגדולה: אין עוד מלבדו. הכל מהקב”ה, אך האדם נדרש לפתוח את הלב.

וזהו סוד הגדלות של שבת הגדול – לא רק הנס הגדול שנעשה אז, אלא היכולת של כל אחד מאיתנו להיות “גדול” ברגע אחד של אמת.

מפגש ספיד דייטינג לישראלים ודוברי עברית

למצוא את החצי השני באווירה קסומה

חברים חדשית. פנים חדשות. מקומות חדשים.

Date: 23 March

Time: 20:00 | Location: KAPARA

Price: \$36 For All Ages

**המרכז
לישראלים**
Jewish Outreach Center

+1-236-8859805 info@israelicenter.org

סיפורי צדיקים

אין עוד מלבדו – והאדם פותח את הפתח

חזר אותו יהודי אל רבי אלימלך ואמר בהתרגשות: "רבי, ראיתי ישועה גדולה!" השיב לו הצדיק: "אל תחשוב שאני פעלתי, ואל תחשוב שאתה פעלת. הכל מהקב"ה בלבד. אלא שכאשר פתחת את לבך אליו באמת, כאשר האמונה שלך נעשתה חיה – נפתחו שערי השפע."

והוסיף: "כך היא הנהגת ה': אין עוד מלבדו. אך האדם צריך להכין את עצמו להיות כלי לקבלת הטוב."

חיזוק מדברי חז"ל:

יסוד זה מצינו בדברי הגמרא במסכת סוטה (דף ב ע"א): "בדרך שאדם רוצה לילך – מוליכין אותו." כאשר האדם מכוון את לבו לאמונה, לביטחון בה', כך גם מוליכים אותו מן השמים בדרך זו.

וכן מבאר הרמב"ם (מורה נבוכים חלק ג פרק יח), שההשגחה האלוקית תלויה בדבקותו של האדם. ככל שהאדם קרוב יותר לה', כך ההשגחה עליו ניכרת יותר. לא שהאדם יוצר את הישועה – אלא שהוא נעשה כלי לקבלתה.

מוסר השכל:

הסיפור מלמד אותנו יסוד גדול לחיים: פעמים רבות אנו שקועים בצרותינו עד שאנו שוכחים את העיקר – את הקב"ה עצמו. אנו מבקשים פתרונות, אך שוכחים לפנות באמת אל מקור כל הפתרונות. כאשר האדם מחזק את אמונתו, מכוון את לבו לה', ומכיר שאין עוד מלבדו – הוא משנה לא רק את מחשבתו, אלא את כל מציאותו.

אין זה אומר שהקשיים נעלמים מיד, אך הם מקבלים משמעות אחרת. האדם חדל להיות שבוי בפחד, והוא נעשה מחובר למקור החיים. וזהו תפקידו של הצדיק – לא לפעול ישועות בכוח עצמו, אלא ללמד את האדם כיצד לפנות אל ה', כיצד לחיות באמונה.

כל אחד מאיתנו יכול לקחת לעצמו נקודה אחת: בתפילה הקרובה, לעצור לרגע, ולחשוב – לפני מי אני עומד? מי מנהיג את הכל?

כאשר עושים זאת באמת, אפילו מעט – נפתח פתח גדול של אור.

כי באמת, אין עוד מלבדו.

שבת שלום.

מסופר על הגאון רבי אלימלך מליז'נסק זצ"ל, שפעם הגיע אליו יהודי שבור לב, אשר מצבו הכלכלי היה קשה מאוד. חובות כבדים רבצו עליו, וביתו היה מלא דאגה וצער. אמר לו אותו אדם: "רבי, אני מתפלל, אני משתדל, אך אני רואה ישועה. מה עלי לעשות?"

הביט בו הצדיק בעיניים מלאות חמלה, ואמר לו: "אמור לי – כאשר אתה מתפלל, על מה אתה חושב?"

השיב האיש בכנות: "רבי, אני חושב על החובות, על הלחץ, על האנשים שמבקשים את כספם... אני מתפלל שהקב"ה יציל אותי מכל זה."

אמר לו רבי אלימלך: "דע לך – יש הבדל בין אדם שמבקש להיפטר מהצרה, לבין אדם שמבקש להתקרב אל ה'. כאשר אדם ממקד את כל מחשבתו בצרה – הוא נשאר קשור אליה. אך כאשר הוא מפנה את לבו אל הקב"ה באמת, מתוך אמונה שאין עוד מלבדו – אזי גם הצרה מקבלת מקום אחר." האיש התקשה להבין, אך קיבל על עצמו לנסות.

מאותו יום החל לשנות את תפילתו. במקום להתמקד רק בצרה, השתדל לחשוב על הקב"ה, על חסדיו, על כך שכל מה שקורה – ממנו יתברך. הוא היה אומר לעצמו: "הקב"ה כאן, גם בתוך הקושי. הוא המנהיג, והוא הטוב."

עברו ימים. מצבו לא השתנה מיד, אך משהו בלבו החל להשתנות. הוא נעשה רגוע יותר, פחות מבוהל. האמונה החלה למלא את מקומו של הפחד.

כעבור זמן מה, אירע דבר מפתיע: אחד מנושיו, שהיה ידוע כאדם קשה, הגיע אליו ואמר: "אינני יודע מדוע, אך החלטתי למחול לך על חלק גדול מהחוב." לאחר מכן נפתחו בפניו עוד דרכים לפרנסה, ובתוך תקופה לא ארוכה יצא ממצבו הקשה.

דרך המידות - מפרקי אבות

“איזהו דרך ישרה שיבור לו האדם? כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם” (אבות פרק ב משנה א).

פותח רבי יהודה הנשיא יסוד גדול בעבודת ה': אין התורה מסתפקת במעשים בלבד, אלא דורשת מן האדם לבחור “דרך” – דרך חיים של מידות מתוקנות. ויש לשאול: מהי אותה “תפארת”? כיצד מודדים דרך ישרה?

מבאר רבנו יונה (שערי תשובה שער ג) ש“תפארת” פירושה שלמות פנימית וחיצונית כאחד – שהמעשה יהיה נכון בעיני ה' וגם נקי בעיני הבריות. כלומר, עבודת ה' אינה רק בין אדם למקום, אלא גם בין אדם לחברו. מידותיו של האדם הן הכלי שבו מתגלה עבודתו.

וכן מצינו בדברי הרמב”ם (הלכות דעות פרק א הלכה ד), שהדרך הישרה היא דרך האמצע – איזון נכון במידות, לא קיצוניות ולא הפקרות. האדם צריך לעמול על תיקון מידותיו, כי הן הבסיס לכל עבודת ה'.

והנה יסוד עמוק עולה מכאן: אין עוד מלבדו – הכל מאת ה'. אך כיצד תשרה ההשגחה על האדם? כאשר הוא מכין את עצמו להיות כלי. והכלי הזה הוא המידות.

כמו שאומרת הגמרא במסכת שבת (דף לא ע”א): “דעלך סני לחברך לא תעביד – זו היא כל התורה כולה.” כלומר, יסוד התורה הוא תיקון המידות והיחס לאחר. כאשר הלב נקי, התורה מתקיימת בו באמת.

הבעל שם טוב הקדוש לימד, שכל מידה רעה היא הסתרה על האור האלוקי. כאשר האדם מתקן את מידותיו – הוא מסיר את ההסתר, והאור מתגלה. לא שהאדם יוצר את האור, אלא שהוא מאפשר לו להופיע.

ומכאן מוסר השכל גדול:

לעיתים אדם משקיע רבות בלימוד ובקיום מצוות, אך שוכח את עבודת המידות. הוא מקפיד על פרטים, אך כועס, מקנא או מתגאה. התורה מלמדת אותנו – זו אינה הדרך השלמה. הדרך הישרה היא זו שמאחדת הכל: תורה, מצוות ומידות טובות.

כל אחד יכול לבחור נקודה אחת קטנה לעבוד עליה: סבלנות, ענווה, כבוד לזולת. כאשר האדם מתקן מידה אחת באמת – הוא משנה את כל עבודת ה'.

כי באמת, אין עוד מלבדו – כל הכוחות באים מהקב”ה. אך האדם נדרש לעבוד על עצמו, לזקק את מידותיו, ולהיות כלי ראוי.

וזהו יופייה של הדרך הישרה – תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם.

הלכות שבת

שו"ת בהלכות שבת

שאלה:

אדם יושב בשבת בסלון ביתו, ועל השולחן מונח טלפון נייד כבוי (מוקצה מחמת חסרון כיס). לפתע הוא מבחין שהטלפון עומד ליפול ולהישבר, או שהוא מפריע לו מאוד להשתמש בשולחן לצורך סעודת שבת. האם מותר לו להזיז את הטלפון בשבת?

תשובה:

אסור לטלטל מוקצה בדיים כדרכו. אולם, במקרה כזה – אם יש צורך להשתמש במקום (כגון השולחן לסעודה) או למנוע נזק – מותר לטלטל את המוקצה “מן הצד” או “בגופו”, כלומר לא בדיים כרגיל.

לכן, יכול האדם לדחוף את הטלפון בעזרת המרפק, או להטות את השולחן מעט כדי שהטלפון ייפול למקום אחר, או להניח חפץ מותר (כגון ספר) ולגרור לטלפון לזו יחד עמו. כל זאת בתנאי שאינו נוגע בו בדרך טלטול רגילה.

אך לקחת את הטלפון ביד ולהעבירו – אסור מקור

שולחן ערוך אורח חיים סימן ש”ח סעיפים ג, ט; משנה ברורה שם

למנוח סלון

המרכז
לישראלים
Jewish Outreach Center

הנכם מוזמנים לשיעור מיוחד בנושא

טוהרת המשפחה

מפי הרב משה רוזנבאום

לואמה גדול בתחום

יום שני | 9:00

שיעור השווה לכל נפש !!

Promenade village 7700 Bathurst unit 1

השיעור לעילי נערכת פינתם בן ניסן וחורני ניסנב

קצת אהפסיות בארץ:

**המרכז
לישראלים
Jewish Outreach Center**

PESACH FIRST NIGHT SEDER & DINNER

Experience the Full Tradition
& Joy of Passover

**FULL PESACH SEDER
WITH FULL DINNER**

Seder Plate (with all elements)

**THE ISRAELI CENTER
BY RABBI MG**

PRICE PER PERSON:

- ADULTS (13 & UP) \$60
- KIDS (12 TILL 4) \$30
- KIDS (3 & UNDER) FREE

RESERVE YOUR SPOT TODAY!

Info@israelicenter.org
236-885-9805

חוקת אגודת כולל זכרון אברהם

חסדי אברהם

שיעור לנשים

כל יום שלישי עם הרב MG

PROMENADE VILLAGE 7700 BATHURST UNIT 1